

***ἀποκατάνω** ἐπίρρ. ἀποκατάν' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ ἄνω.

Ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ κινήσεως: Πάει ἀποκατάν'.

ἀποκατάρι τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. ἀπονκατάρι Ἰόνιοι Νῆσ. ἀπ'κατάρ' Ἡπ. (Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀνωάρις, *ἀπα-νωάρις.

1) Ἡ κάτω ὄψις πράγματος Κέρκ. Συνών. ἀποκα-ταρίζα 1. 2) Ἡ ἀκίνητος κάτω μυλόπετρα ἐνθ' ἄν.: Ὁ δεῖνα εἶναι σὰν τ' ἀποκατάρι τοῦ μύλου (νωθρός, ἀκαμάτης) Κεφαλλ. || Παροιμ. Τ' ἀπονκατάρι τρώει τ' ἀπονπανάρι (ὅτι ὁ ἐργαζόμενος φθείρεται ὑπὸ τοῦ ἀργοῦντος) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀντίθ. ἀπονπανάρι. 3) Πληθ., τὰ πρὸς τὸ ἔδαφος τέσσαρα ξύλα τοῦ ἀργαλειοῦ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀπανάρια.

4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ἡπ. (Χουλιάρ.) β) Συνεκδ. ἡ γυνή Ἡπ. (Χουλιάρ.) Πβ. ΑΧατζῆν ἐν Ἀθηνᾷ 41 (1929) 256 κέξ. 5) Εἶδος γυναικείου ἐνδύματος Ἡπ. (Χουλιάρ.)

ἀποκαταρίζα ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκατάρι.

1) Ἀποκατάρι 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. Παξ. 2) Ἡ κάτω ὄψις τοῦ ἄρτου Ἡπ. Κεφαλλ. Συνών. κατόψι, ἀντίθ. ἀπα-νόψι, ἀποπαναρίζα.

ἀποκατασταλάζω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) ἀποκα-τασταλάσσω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατασταλάζω.

1) Κατασταλάζω, κατακαθίζω, καθίσταμαι διαυγής, ἐπὶ ὑγρῶν θολερῶν: Ἀποκαταστάλαξε τὸ κρασί - τὸ λάδι - τὸ νερὸ κττ. Κρήτ. Τό 'χω τόση ὥρα νὰ κατασταλάξῃ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἀποκαταστάλαξε Μάν. 2) Ἀποκαθίσταμαι ἐν τινι τόπῳ: Ἀποκαταστάλαξα 'ς τὴν βόλι. β) Καταπαύω: Ἄσμ.

Ἐκεῖα ποῦ σμίγουν οἱ καιροὶ καὶ ἀποκατασταλάσσουν, ἐκεῖ πύργος ἐχτίστηκε, πύργος ἐθεμελιώθη.

ἀποκατάστασι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀποκατάστασις.

Γάμος, ὑπανδρεία, ἐπὶ τῶν τέκνων καὶ ἰδία θηλέων: Ἐκαμε καλὴ ἀποκατάστασι. Ὁ δεῖνα ἔχει δυὸ κόρες γι' ἀπο-κατάστασι.

ἀποκαταστήνω λόγ. σύννηθ. ἀποκαταστήνω Ἀνδρ. κ.ά. ἀπονκαταστήνου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καταστήνω.

1) Ἀποκαθιστῶ εἰς τὸ ὀρθόν, εἰς τὸ προσῆκον Κάρπ. κ.ά.: Διαρμίζει τὸ σπῖτι καὶ σιανὰ σιανὰ τὸ ἀποκαταστήνει ὅπως ἦτο πρωτύτερα (σιανὰ=σιγανά). β) Ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελώ-νων κττ., διὰ τῆς ἐργασίας μου δημιουργῶ, ἀποκτῶ Ἴμβρ.: Ἀπονκαταστήσαμ' πέδι παραδιδῶ χτήματα. Συνών. ἀνα-στήνω 7. 2) Κάμνω τινὰ ἀνεξάρτητον τῆς πατρικῆς προστασίας εἴτε ἐπαγγελματικῶς εἴτε διὰ γάμου, ἐπὶ τέκνων, θυγατέρων, ὑπανδρεύω σύννηθ.: Ὁ δεῖνα ἀποκατάστησε ὅλα τὰ κορίτσια του - τὰ παιδιὰ του. Ἐνα κορίτσι τό 'χει καὶ αὐτὸς καὶ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ ἀποκαταστήσῃ. Ἡ δεῖνα ἀποκαταστή-θηκε καλὰ. Ἡ μὲν ἀδερφή εἶν' ἀποκαταστημένη, ἡ ἄλλη ἀκόμα λεύτερη. Συνών. ἀποθέτω ΒΙΙΙ. β) Μέσ. νυμ-φεύομαι Ἀνδρ.: Πολλοὶ ξένοι ἀποκαταστήνουνται δῶ.

ἀποκατεβάζω ἐνιαχ. 'ποκατεβάζω Κῶς κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατεβάζω.

Καταβιβάζω τελείως, τελειώνω τὸ κατέβασμα ἐνιαχ.: Ὅσο ν' ἀποκατεβάσω ἐγὼ τὰ πράγματα κάτω, σὺ πᾶς κ' ἔρχεσαι ἐνιαχ. Ἐρχεται μέσα ἓνας μὲ δυὸ ὑκάδες μοῦτρα 'ποκατε-βασμένα Κῶς

ἀποκατεβαίνω ἀμάρτ. ἀποκατεβαίνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) 'ποκατεβαίνω Κύπρ. 'ποκατηαίνω Χάλκ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκαταβαίνω.

1) Καταβαίνω, κατέρχομαι ὅλος, ἐντελῶς, ἐπὶ τοῦ σίτου εἰς τὸν μυλῶνα, ὅταν ὅλος ἐκχυθῇ ἀπὸ τὴν κοφινίδα Κύπρ.: Ἐποκατέβην τὸ ἄλεσμάν σου τῇ ἡς 'πιμπάλη ἄλλος.

2) Συγκαταβαίνω, δέχομαι πρὸς ζημίαν μου, ἀρκοῦμαι, στέργω εἰς ὀλίγα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): 'Σ' ἀτό παλ' ἐπεκατήβα καὶ 'κ' ἐδῶκε μ' ἅ Κερασ. β) Συγ-καταβαίνω ἠθικῶς, οἶονεὶ ταπεινοῦμαι, ἐκπίπτω Πόντ. (Χαλδ.): 'Σ' ἐσὲν πα ἐπεκατήβαμε κ' ἐσὺ πα 'ς σὸ κατζίε ἐμουν 'κ' ἐτέρεσες (δὲν μᾶς ἐκοίταξες εἰς τὸ πρόσωπον). Ἐπεκα-τήβαμε ἐπεκατήβαμε καὶ ξὰν ἀσ' ἐσᾶς καλλίον εἶμες.

ἀποκατεβῆ ἡ, ἀμάρτ. 'ποκατεβῆ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατεβαίνω.

1) Ἡ ἐντελής κατάβασις τοῦ ἀλεθόμενου καρποῦ εἰς τοὺς μύλους, ἡ κένωσις τῆς κοφινίδας. 2) Συνεκδ. ἀργία τοῦ μυλῶνος, εὐκαιρία πρὸς ἄλεσιν: Ἐχει 'ποκατεβῆν ὁ μύλος ν' ἄλέσω κ' ἐγώ;

ἀποκατελήνα ἡ, Ἰων. (Κρήν.)

Κατὰ σύμφυρσιν τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντελήνα (Λατιν. *antelena*), περὶ οὗ ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,43. Πβ. καὶ ΔΣάρρου Παρατηρ. εἰς τὸ γλωσσάρι. Π'Αραβαντ. 43 κέξ.

Ὁ συνέχων τὸ σάγμα τῶν ὑποζυγίων ἱμάς περὶ τὴν γαστέρα, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν μπροστελήναν. Συνών. ἀντεροσφίχτης, ἀποκατινὴ (ἰδ. ἀποκατι-νός 2γ), ἀποκοιλίτης, ἱγγλα.

ἀποκατενίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κατενίζω.

1) Πλύνω, ἐκπλύνω δι' ἀφθόνου ὕδατος Πόντ. (Χαλδ.): Ἐπεκατένισα τὰ λώματα μ' 'ς ὀρμί' τὸ νερόν (ὀρμί'=ρύακος). Ἐναν καμῖσ' πα ντό ἔτον καὶ 'κ' ἐπόρεσες νὰ κατενίης ἅ;

2) Καθαρίζω τὴν κάνναβιν καὶ ἀποχωρίζω τὸ ἐκλεκτό-τερον μέρος Πόντ. (Κερασ.)

ἀποκατενίσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκατενίγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατενίζω.

1) Ἡ πλύσις, ὁ καθαρισμὸς τῆς καννάβεως. 2) Τὰ διὰ τῆς πλύσεως τῆς καννάβεως ἀποχωριζόμενα μέρη κατωτέρας ποιότητος.

ἀποκατενίσμιν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀποκατε-νίσμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατενίζω.

Ἡ καλῶς κατειργασμένη καὶ ἀποκαθαρισθεῖσα κάν-ναβις ἐνθ' ἄν.: Ὁφέτος ἐξέγκामε πολλὰ ἀποκατενίσμᾶ ἀσ' σὰ κεντίρᾶ (κεντίριν=κάνναβις) Κερασ.

ἀποκατινὰ ἐπίρρ. πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποκατινός.

Ἀποκάτω, κάτωθὲν τινος. Ἀντίθ. ἀποπανινὰ.

ἀποκατινός ἐπίθ. σύννηθ. ἀπονκατινός Πελοπν. (Οἶν.) 'ποκατινός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

1) Ὁ ἀποκάτω, ὁ κάτωθὲν τινος σύννηθ.: Τὰ ἀποκατινὰ δόντια. Τὸ ἀποκατινὸ σπῖτι - χωράφι κττ. Ὁ ἀποκατινὸς δρό-μος. Ἡ ἀποκατινὴ ἐλαϊὰ σύννηθ. Ἀποκατινὲς ἐρχουδαὶ οἱ πέτρες (ρίπτονται οἱ λίθοι ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῆς κατωφερείας) Κρήτ. (Σητ.) Ἀποκατινὲς τσοὶ παῖζει (ἐνν. τοῖς πέτρες)

αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. *Εἶδες ἀποκατινὸ νερό; τρούπωσε νὰ περάσῃ, εἶδες ἀποπανινὸ νερό; φεύγα νὰ μὴ σὲ πιάσῃ* (ὅτι ἢ ἐκ τῆς νοτίου Μάνης βροχὴ εἶναι μικρᾶς διαρκείας, τοῦναντίον δὲ ἢ ἐκ τοῦ βορρᾶ) Λακων. 2) Οὐσ. α) Ἄρσεν. ἀποκατινός, τὸ ἀνδρικὸν μόριον Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ οὐδ. πληθ. ἀποκατινά, τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα Πελοπν. (Μαζαῖκ.): Φρ. *Φτύς' τ' ἀποκατινά σου!* (ἀποδοκιμαστικὴ πρὸς ἀνοηταίνοντα). β) ἀποκατινὴ τοῦ ψωμοῦ, ἡ κάτω σκληρὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἄρτου Πελοπν. (Μάν. Ὀλυμπ.) Συνών. ἀποκαταρῖα 2, κατόψι. γ) Ἰοκατινὴ ἡ, Ρόδ. ἀποκατε-λῆνα, ὁ ἰδ.

ἀποκατορθώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκατορθῶ.

Κατορθώνω τι ἐντελῶς: *Ἐπεκατώρθωσα τὴ δουλείαν.*

ἀποκατούλλια ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν. Τρίκκ.)

Ἰποκορ. τοῦ ἐπίρρ. ἀποκάτω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλλια, ὡς καὶ παρακατούλλια, παραπα-νοῦλλια κττ.

Ὀλίγον κατωτέρω, πρὸ κάτω.

ἀποκατουρέσιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατουρῶ.

Ἀποκατούρημα 2, ὁ ἰδ.

ἀποκατούρημα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποκατούρεμα

Πόντ. (Οἶν.) ἀποκατούρεμαν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποκατούρεσμαν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκατουρῶ.

1) Πληθ. τὰ οὖρα Πελοπν. (Μάν.): *Γιόμισε τὸν τόπο μὲ ἀποκατουρήματα. Τ' ἀποκατουρήματά του φαίνονται 'ς τὴν αὐλή.* 2) Ἐπειξίς πρὸς οὖρησιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Συνών. ἀποκατουρέσιμον.

ἀποκατουρῶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀποκατουράω Πελοπν. (Μάν.) Μέσ. ἀποκατουροῦμαι Πόντ. (Τραπ.) ἀποκατουρίσκομαι Πόντ. ἀποκατουρίσκουμαι Πόντ. ἀποκατουρέσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκατουρέσκουμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κατουρῶ.

1) Τελειώνω τὴν οὖρησιν Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) 2) Ἐπειγόμεναι πρὸς οὖρησιν, δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ Πόντ. (Οἶν. Κερασ. Τραπ.): *Ἀνοίξτε μας, θὰ πάμε ὀξικέσ', ἐπεκατουρέθαμε (ἐκ παραμυθ.)* Τραπ. Συνών. ξεκατουρεῖμαι.

ἀποκατσαρών-νω Κύπρ. Ἰοκατσαρών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κάτσαρο.

Γίνομαι ξηρὸς ὡς κλάδος ξηρός, ἀποξηραίνομαι: *Ἐποκατάρωσα πὸ τὴν κρυάδα. Ἰοκατσαρώσασιν τὰ ροῦχα πὸ τὸν ἥλιον τὸν πολ-λύν.* Συνών. ξυλλάζω.

ἀποκατσιάζω ἀμάρτ. ἀπουκατσιάζου Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κατσιάζω.

Σκληρυνόμενος πάσχω ραγάδας: *Βγήκα ἀπ' τ' φοντιὰ 'ς δούνη ἀγία καὶ ἀπουκατσιάσαν τὰ χεῖλη μ' (βγήκα ἀπὸ τὴ φωτιά εἰς τὸν ἀέρα κτλ.)* Συνών. ξεροσκάζω.

ἀποκάτω κοιν. καὶ Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σιλ.) Ἰοκατῶ Ἀστυπ. Κάμπ. Κύπρ. Κῶς Μύκ. κ.ά. ἀποκάτου Πάρ. κ.ά. — ΔΣολωμ. 59 Ἰοκάτου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Θράκ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀπουκάτω Ἀθ. Λευκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Ἰοκατῶ Κύπρ. ἀπουκάτου Ἀπουλ. Βιθυν. Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Αἶγ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Οἶν.) Πόντ. (Ἀμισ.) Ἰοκατῶ Ἰόνιοι Νῆσ. Λέσβ. Μεγίστ. ἀπουκάτ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπ'κάτω Καπ. ἀπ'κάτου Βάρν. ἀπ'χάτου Θεσσ. (Καρδίτ.) ἀπ'χάτ' Μακεδ. (Κοζ.) ἀπ'κάτ'

Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπικάτου Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Ἰοκατ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀουκάτω Κάμπ. ἀποκάω Χίος (Ἐλάτ.) Ἰοκάω Χίος (Πυργ.) ἀποκάου Ἀπουλ. (Μαρτιν.) ἀπουγκάτ' Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποκά Πόντ. (Οἶν.) Ἰοκά Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ.ά. ἀπουκά Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Ἰοκατὶ Κύπρ. Ἰοκατῶ Πόντ. (᾽Οφ.) Ἰοκατῶ Πόντ. (᾽Οφ.) Ἰοκατῶ Πόντ. (᾽Οφ.) ἀφκάτου Πόντ. (Κερασ.) ἀοκάτω Κάσ. ἀφκάτ' Πόντ. (Κερασ.) ἀφκά Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑποκάτω, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. κάτω. Ἐν παύρῳ τοῦ 6ου αἰῶνος τύπ. ὑποκάδου. Ἰδ. SKapsomenakis Voruntersuch. zu einer Gramm. der Papyri 82. Παρὰ Δουκ. ἀπουκάτου. Περὶ τῶν τύπ. Ἰοκατῶ καὶ ἀφκά ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 112 καὶ 130. Ὁ τύπ. ἀπεκάτω καὶ ἐν Λυβίστρ. καὶ Ροδάμν. E 151 (ἐκδ. J. Lambert).

1) Κάτω ἐπὶ τε στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εἶναι - πηγαίνει ἀποκάτω. Ἀποκάτω κάθεται σύνηθ. Ἀφκά ἐν - ἐπῆγεν Κερασ. Ἀποκά ἐδῆβεν - ἐν' Οἶν. Ροῖζω Ἰοκατῶ (πίπτω κάτω) ᾽Οφ. Ἐνῆβε 'ς σὸ δειντὸ κ' ἐρρόξε Ἰοκατῶ (ἔπεσε κάτω) αὐτόθ. Ροῖζω ἀφκά Τραπ. Ἰοκατῶ ἔλα (ἔλα κάτω) Οἶν. || Φρ. ἐπὶ Ἰοκατῶ (ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν) Πόντ. (᾽Οφ. κ.ά.) || Ἀσμ.*

Ἰοκατῶ φόρησεν γρουσᾶ, Ἰοκατῶ γρουσταλ-λένα Κύπρ.

Ἀφκά φορεῖ-ι τὴν αὐγὴν καὶ ἀπάνω τὴν ἡμέραν, τὸν ἥλὸν βάλλει πρόσωπον, τὸν φέγγον ἐπικάρδᾳ Πόντ.

Ἀπὸν ἀπουκά τρέχοντε οἱ Χάλτοι παλ' αἰώρῳ

Πόντ. Μετὰ προσδιορισμοῦ διὰ τῆς προθ. 'ς πρὸς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ τόπου σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. ᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Εἶναι - πῆγε ἀποκάτω 'ς τὸ κατώγει πολλὰ. Ἐλα ἀφκά 'ς σὸ πεγαδόπον Κοτύωρ. 'Σ σὸ κατώγει Ἰοκατῶ εἶναι τὰ ζᾶ ᾽Οφ. Ἐκατέβε Ἰοκατῶ 'ς σὸ ποτάμ' αὐτόθ. Ἐκατέβεν ἀφκά 'ς σὸ σταυροστράτ' Πόντ. || Ἀσμ.*

Ἀκρίτας ὄντας ἔλαμνεν ἀφκά 'ς σὴν ποταμέαν, ἐπῆγεν κ' ἐρθεν κ' ἔλασεν, ἐποίκεν πέντ' αὐλάκια

Τραπ. β) Ἰοκατῶθεν Μύκ.: Φρ. *Τὰ τσινᾶ Ἰοκατῶ τὰ παιδιὰ τὸ κρεῖας (προκαλεῖ διάρροιαν).* 2) Οὐσ. εὐκοιλίότης, διάρροια Ζάκ. Κεφαλλ. Μύκ.: *Κόβεται τ' ἀποκάτω Μύκ. ἔχει ἀπουκάτου Κεφαλλ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,8,20 «καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον... ἤμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς».* 3) Προθετικῶς (α) μετὰ γενικῆς κάτωθεν τινος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἀποκάτω μου - σου - του κτλ. κοιν. Παξάφρον ἀκούσανε μιλέξ Ἰοκατῶ τως Κῶς Ἰοκατῶ μ' ᾽Οφ. Ἀφκάτ' -ι-μ' Τραπ. Χαλδ. Ὁ πρεσβύτερο κούντῃ τὸ ντισκόρσο ἐσ-σέβη ἀπικάτου τοῦ κρεβατ-τίου (ὁ παππᾶς ἀκούοντας τὸν λόγον ἐμπῆκε ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι) Χωρίο Βουν. || Φρ. *Τὸ μωρὸ ἔκατούρεσε Ἰοκατῶ ἀθε (κατουρήθηκε) ᾽Οφ. Ἐποίκ' αἰο ἀφκάτου μου (τὰ 'καμα ἀπάνω μου) Κερασ. Ἐκατούρεσεν ἀφκάτ' αἰ' (κατουρήθηκε) Κερασ. Ἐδῶκα νερόν ἀφκάτ' αἰ' (τὸν ὑπεσκέλισα) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀσ' σὸν κοντόν τὸν ἄρθεπον νὰ φογᾶσαι, ὅσον ἐν' ἀπάνω τῆς γῆς, ἀτόσον ἐν' καὶ ἀφκά τῆ γῆς (ὅτι ὁ βραχύσωμος ἄνθρωπος εἶναι ὑπουλος) Πόντ. || Ἀσμ.**

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ καλὸν ἀφκά γῆς κ' ἐνεπέμ'νεν, ἀτὸν ἢ γῆ κ' ἐδέχτηκεν οὐδὲ καὶ τὰ θηρία

